

StudPOL

Навчально-методичні матеріали: студентська газета
(листопад-грудень 2024р.)

Перемагаємо мовчання, створюючи зміни

Кожного року впродовж 16-ти днів світ звертає увагу на одну з найактуальніших і найважливіших проблем нашого часу – насильство. Щорічна акція «16 днів проти насилля» стає таким символом спільної боротьби за рівність, безпеку та права кожної людини.

Початок цих 16-ти днів часто збігається з Міжнародним днем боротьби з насильством щодо жінок (25 листопада) та завершується в Міжнародний день прав людини (10 грудня). Це не є чимось випадковим, адже люди повинні пам'ятати, що насильство – це порушення прав людини. Не варто забувати, що насильство може мати багато різних форм, починаючи від фізичного – до психологічного, економічного або соціального. Усі форми насильства неприпустимі в сучасному суспільстві та мають каратися законом.

У Запоріжжі кожного року проводяться різноманітні заходи, лекції та практики для підтримки жертв насильства, а також для формування свідомості та створення закликів щодо запобігання насильству та обізнаності в питаннях гендерної рівності.

Цьогоріч у Запоріжжі в межах щорічної акції відбулася низка заходів.

Виставка «Історія без насильства» проходила в міському Безпечному просторі. Про роль жінок в Україні козацької доби, про широкі права в тодішньому суспільстві та як українки разом із чоловіками боронять державу розповідав письменник та журналіст Валентин Терлецький.

Форум-театр «Насильство має різні наслідки. Програваючи ролі – попереджаємо прояви» від Департаменту спорту, сім'ї та молоді Запорізької міської ради.

Форум-театр «Театр жіночих історій: майстерня роздумів та діалогу» – про актуальні питання гендерної нерівності, домашнього насильства та соціальних стереотипів. Від БО «Мережа 100% життя» спільно з Театром змін.

Наші студенти взяли активну участь у конкурсі соціальних відеороликів «Сила світла проти тіней насильства», який було реалізовано за підтримки Національного університету «Запорізька політехніка», Головного управління Національної поліції в Запорізькій області та громадської організації «Соціальна взаємодія». На розгляд журі було представлено 17 робіт, серед яких обрали найоригінальніші. 11 грудня відбулося урочисте нагородження переможців.

1 місце посіли студенти 2 курсу спеціальності «Журналістика» НУ «Запорізька політехніка» Владислав Гапіч, Дмитро Сасенко та Мілана Лазарева.

2 місце отримали студенти 4 курсу спеціальності «Журналістика» ЗНУ Олександра Сакальська, Валерія Гречка, Дар'я Цимбал, Вероніка Курмаз, Владислав Курмаз, Назар Дрюков.

3 місце здобули студентки-магістрантки спеціальності «Менеджмент» НУ «Запорізька політехніка» Анна й Тетяна Хмельковські.

А приз глядацьких симпатій одержали студенти 1 курсу спеціальності «Правоохоронна діяльність» Запо-

різької політехніки Михайло Головецький, Олександр Постольний, Таїсія Смик і Вікторія Гришина.

Кожен з нас може зробити свій внесок у боротьбу з насильством. Змінюючи своє оточення, підтримуючи людей, які потерпіли від насильства, піднімаючи актуальні питання та виступаючи проти різних його проявів.

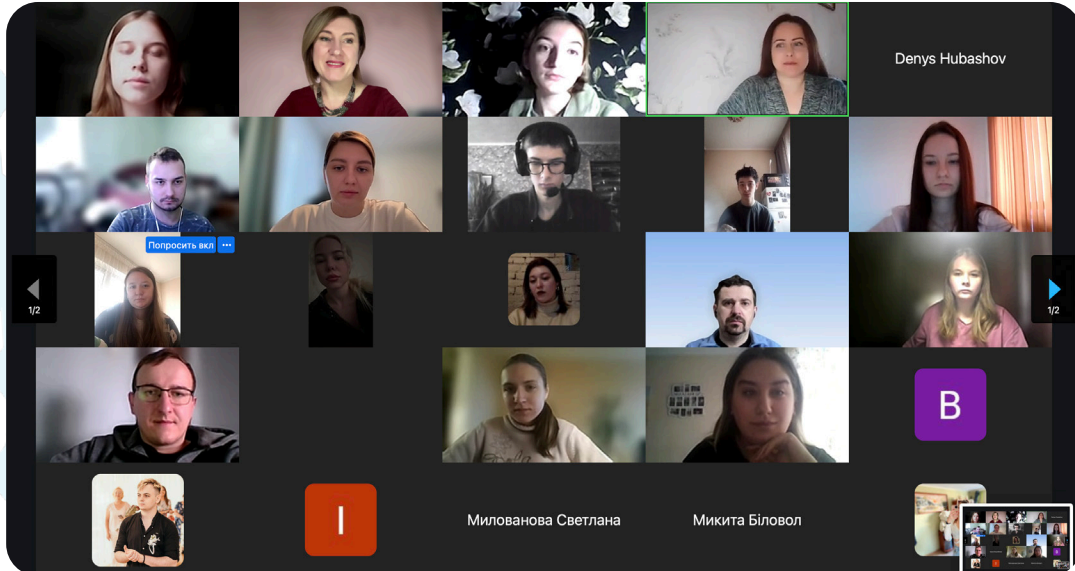
Текст: Анастасія Заводюк (СН-311)
Владислав Гапіч (СН-313)

Фото: фейсбук-сторінка кафедри журналістики
НУ «Запорізька політехніка»

Студенти в медіа: журналістика даних

Запорізька політехніка – це один із п'яти українських університетів, де було запроваджено курс із журналістики даних. Цей курс – частина національної ініціативи, впровадженої BRDO у співпраці з Міністерством цифрової трансформації України за фінансової підтримки USAID, UK Dev

та Програми трансформаційного співробітництва Міністерства закордонних справ Чеської Республіки. З грудня на платформі Zoom відбувся захист проєктів з журналістики даних. Учасниками були студенти 2–4 курсів, до складу журі увійшли викладачі та експерти з дата-журналістики.

Протягом двох годин журі розглянули 11 проєктів, серед яких визначили найкращі.

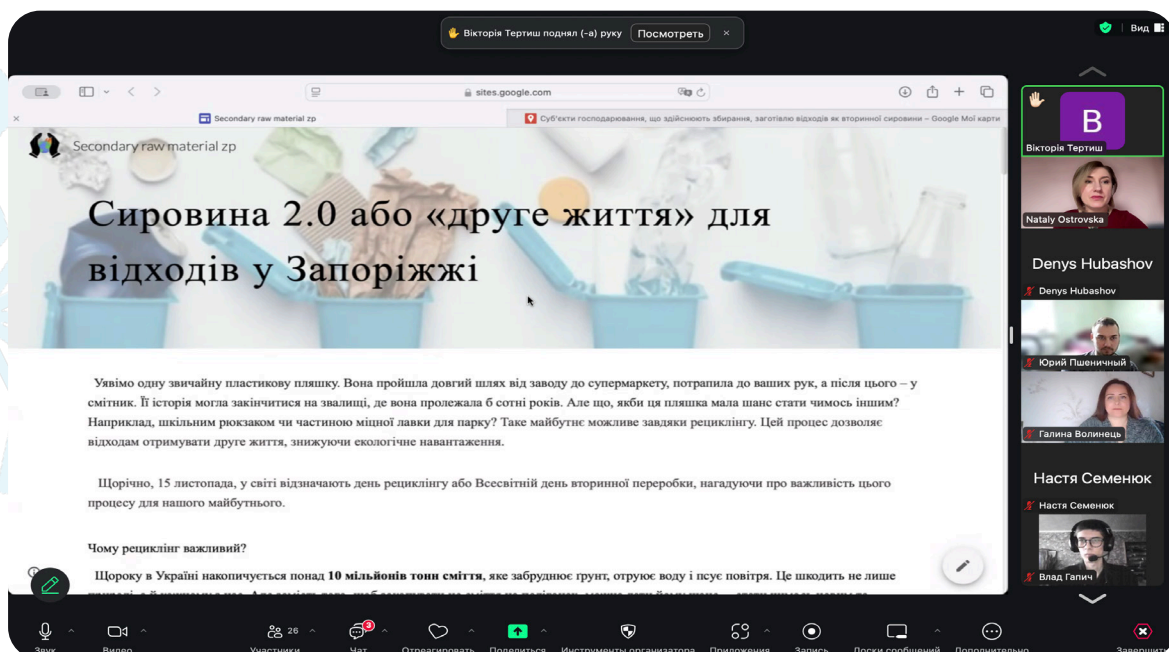
Переможницею конкурсу стала Єлизавета Федотова з темою «Чому дорожчають квадратні метри? Аналіз нерухомості». Студентка порівняла ціни на нерухомість у різних куточках країни.

Друге місце розділили Вікторія Тертиш, Анастасія Сардак (проєкт «Сировина 2.0, або друге життя для відходів у Запоріжжі») та Світлана Милованова (проєкт «Сортування та переробка сміття в Німеччині»).

Третє місце посіли декілька команд: команда Владислава Товчигречки та Ірини Обухової із проєктом «Екологічна ціна промисловості Запоріжжя: головні забруднювачі повітря», команда Анастасії Семенюк та Анастасії Заводок із темою «За дрова не сядемо, або чому законопроект №9665 класний» та Марія Башкатова з проєктом «Як змінювалась середня зарплата в роки незалежності: гендерний розрив, тенденції по регіонах, інфляція та споживчі витрати».

А окрему **відзнаку** отримали Юрій Пшеничний та Артем Кондира за роботу «Захистити те, що маємо: рідкісні рослини під загрозою зникнення».

Найкращі матеріали будуть оприлюднені в запорізькому медіа «SODA».

До складу експертів увійшли Наталя Островська та Галина Волинець – доцентки кафедри журналістики, Денис Губашов – експерт із відкритих даних Фонду Східна Європа, Олександр Оксимець – аналітик даних у texty.org.ua, Вікторія Бродова – експертка сектору «ІТ та Телеком» у BRDO

та Катерина Рождественська – співзасновниця та головна редакторка медіа «SODA».

Текст: Дмитро Сасенко (СН-313)
Фото: Наталя Островська

ЩО БАЧАТЬ

Ім'я Ігора Піліпушки вже давно відоме не тільки вузькому колу своїх, а й багатьом людям, які знаходяться далеко від Запоріжжя. До Дня волонтера мені вдалося поспілкуватися з Ігорем та дізнатися, що бачать волонтери, які займаються евакуацією людей з найнебезпечніших прифронтових територій.

– **Ігоре, пригадайте, як розпочиналася ваша волонтерська діяльність.**

– Так вийшло, що волонтером я став за збігом обставин. Коли моє рідне місто Алчевськ було окуповано, я мав вивести звідти людей похилого віку, які проживали в нашому Домі милосердя. У більшості з них родичів не було, вони не мали місця, куди можна було би поїхати. У той час ними опікувався я, тож відчував на собі відповідальність за їхню безпеку і подальшу долю. Як член громадської організації я мав можливість знайти ресурси та транспорт, яким можна було вивести цих людей. Так мені вдалося вибратися з окупації самому й вивести підопічних. Тепер евакуація людей з прифронтових зон стала частиною мого життя.

– **Як змінювалася з часом ваша діяльність під впливом нових обставин?**

– Деякий час пішов на те, щоб адаптуватися до Запоріжжя, адже це місто для мене було новим. Треба було шукати ресурси для утримання тих людей, які виїхали, знайти житло. Спочатку займалися нашими людьми, допомагали внутрішньо переміщеним особам, потім стали брати до нашого Дому милосердя й бездомних людей. З початком повномасштабного вторгнення почали займатися евакуацією людей з прифронтових зон та возити гуманітарну допомогу у вигляді продуктових наборів, одягу тощо.

– **Розкажіть трохи про вашу команду. Як розподіляєте обов'язки?**

– Їздимо ми здебільшого по двох. Я – за кермом, помічник – поруч. Попередньо прокладаємо маршрут, обговорюємо можливі сценарії подій. Заїжджаючи в місто, намагаємося розповсюдити наліпки з нашими контактами. На них вказана інформація про евакуацію, про розселення. Розклеюючи ці наліпки, ми спілкуємося з місцевими мешканцями. Розповідаємо про те, що ми самі – переселенці, ділимося власними історіями. Даємо інформацію про житло, куди можемо вивести і розселити; розповідаємо, яка існує допомога.

– **З якими українськими та міжнародними організаціями співпрацюєте?**

– На початку повномасштабного вторгнення ми співпрацювали з одним іноземним фондом, та коли пішов уже другий рік війни, донорів стало менше. А саме по евакуації, в принципі, допомоги ніякої й не було. Зараз ми співпрацюємо з координаційним гуманітарним центром Запоріжжя (КГЦ). Саме там корегуються всі фонди, які надають гуманітарну допомогу.

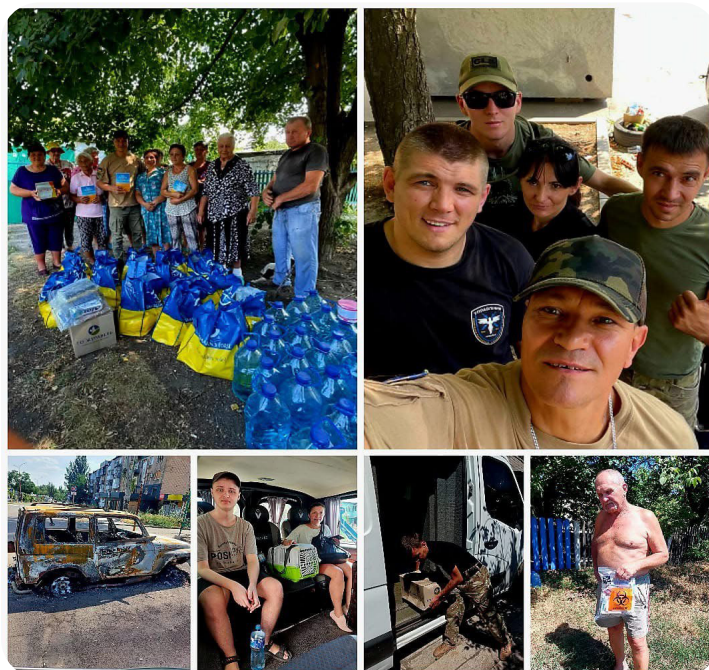
Також співпрацюємо з «Білим янголом» на постійній основі. Це такий спеціальний підрозділ поліції з Курахового. Вони мають спецтранспорт з РЕБама, до того ж володіють інформацією про оперативну обстановку в тій місцевості, куди ми збираємося їхати. Тому завжди погоджуємо нашу евакуацію та допомогу з ними. Вони знають місцевість, а ми вже заробили собі хорошу репутацію, нас люди знають, до нас звертаються. Тож допомагаємо одне одному в евакуації людей, робимо це злагоджено та максимально безпечно.

– **Державні структури надають хоч якусь допомогу?**

– Від держави допомоги ніякої нема. КГЦ перекриває наші витрати по дизельному пальному. Тобто, коли ми плануємо поїздки, прокладаємо маршрут – передаємо дані в КГЦ, і там нам надають талони на необхідну кількість палива. Засоби персонального захисту, як то бронезилети, шоломи й таке інше, маємо власні.

– **Чи допомагали ви людям з інвалідністю виїжджати за межі України?**

– На певному етапі – так, спільно із фондом «Helping to leave» допомагали людям з інвалідністю поїхати за кордон на лікування та подальше проживання. Але згодом, коли почалася велика хвиля евакуації, на це просто не залишилося часу. Наша діяльність зараз на 95% зосереджена на евакуації цивільних із гарячих точок. Людей з інвалідністю ми привозимо на шелтер, а звідти вже інші волонтери займаються евакуацією за кордон.

– **Що ви привозите людям у сірі зони?**

– Здебільшого доставляємо ліки, питну воду, хліб та продукти тривалого терміну зберігання. У холодну пору року намагаємося також завозити теплі речі: шапки, шкарпетки, теплі рукавиці, іноді буржуйки. Люди встановлюють їх у підвалах, де проводять майже весь свій час.

– **Ви допомагаєте українським військовим?**

– Ми спілкуємося з військовими капеланами і за можливістю передаємо побутову хімію, фільтри для води, генератори. Намагаємося підтримувати наших військових.

– **Було таке, що ви потрапляли під обстріли під час перебування в сірих зонах?**

– Практично половина наших поїздок проходить під постійними обстрілами. Більша частина міст, які ми відвідували, знаходиться під вогневим контролем противника. Або під мінометним контролем, зараз ще додалися FPV дрони. Нещодавно ми заїжджали в Курахове, на крайню вулицю, куди вже намагаються заходити ворожі ДРГ – і поки забирали людей з приватних будинків, по нас працювали мінометники, саме по нашій евакуаційній групі.

– **Розкажіть, куди ви привозите евакуйованих людей? Чи спілкуєтеся з ними у подальшому?**

– Людей вивозимо або до Запоріжжя, або до Дніпра. Були виняткові випадки, коли ми вивозили людей до Кривого

ВОЛОНТЕРИ?

Рогу, до Харківської області. У Дніпрі маємо контакти благодійного фонду, який допомагає розселити евакуйованих людей до гуртожитків, але вони платні. Щодо Запоріжжя, то в нашому місті успішно працює асоціація шелтерів, до якої ми звертаємося і розселяємо людей на безоплатній основі. Тих, кому немає куди їхати. А тих, у кого тут є близькі люди або намічені місця перебування, відвозимо туди, куди вони просять. Періодично ми відвідуємо людей, яких відвезли до шелтерів, намагаємося з ними вибудувати дружнє спілкування. Днями влаштували невелике свято для дітей та підлітків. Придбали піцу, нагетси, привезли настільні ігри. Ми розуміємо, що діти, які сюди приїхали, не мають друзів. Намагаємося підтримувати морально, щоб вони відчували, що про них не забули, щоби не почувалися самотніми.

– Чи траплялися з вами якісь курйозні випадки? Який найнебезпечніший випадок можете пригадати?

– Бувало, що глохла машина, також пробивалися колеса під час нашого перебування в дуже страшних, небезпечних місцях. Два місяці тому виїжджали з міста Горняк, тоді воно було ще під контролем наших військових. Нині, на жаль, окуповане. Був обстріл міста, і дорогою ми побачили, що здійнялася пожежа в одному будинку, де були наші військові, і пожежник отримав поранення. Нам довелося взяти його до стабілізаційного пункту, який тоді був ще в Кураховому. Дорогою він помер, на наших руках... А на початку повномасштабного вторгнення поїхали під Василівку забирати людей; якраз це збіглося з наступом російської армії на блокпост у Кам'янському – і ми потрапили під обстріл. Виїхали прямо на їхній БТР, на колону, яка йшла. І вони просто впритул почали нас розстрілювати. Але, дякуючи Богу, ми вчасно повернули, хоча й потрапили в кільце. Вони нас замкнули. Коли ми знову спробували виїхати, то опинилися у хвості колони, яка йшла на наш блокпост. І ми всю ніч, з вечора й до самого ранку, були в оточенні. Заночували в полі. Під ранок наші військові розбили росіян, і нам вдалося таким чином вирватися з оточення.

– Були якісь щемливі моменти під час евакуації?

– Дуже зворушливими моментами є такі, коли ми вивозимо батьків, яких діти не бачили тривалий час, дехто – по два роки. Наприклад, коли Красногорівка вже наполовину була окупованою і діти втратили надію, що колись зможуть побачитися зі своїми батьками. А нам, разом із поліцією, вдалося вирвати їх із тих місць... І ці зустрічі батьків із дітьми, їхні сльози, радість – це найзворушливіші моменти, свідками яких ми час від часу стаємо.

Був і такий випадок: із Красногорівки вивозили жінку, яка збирала всіх покинутих собак і котів, яких тільки могла, і мала вона їх багато. Коли люди виїжджали з міста, то залишали своїх улюбленців, а ця жінка забирала їх до себе. Того разу ми вивезли, здається, 11 тваринок. Був наш бус весь забитий собаками й котами.

– Найскладніша евакуація, у якій ви брали участь?

– Найскладнішою, мабуть, була евакуація з Красногорівки. Місто вже перебувало наполовину в окупації: одна його частина була під контролем російських військових, в іншій були ми з поліцією. Складність полягала в тому, що місто знаходилося під шквальним вогнем. Ми всі розділилися на групи: одна збирала людей по місту, друга стояла на межі, а третя знаходилася за містом. І таким чином ми вивозили людей протягом 4-5 годин.

– Чому люди не виїжджають із небезпечних місць?

Чим вони це пояснюють?

– Перша категорія – це люди, які чекають на російських військових. Серед них є такі, що мають родичів у Донецькій області, в окупації. Вони не мають можливості побачитися з ними, поїхати до них. А так, з приходом росіян, зможуть поїхати до своїх рідних. Друга категорія людей – жертви російської пропаганди. Чоловіки призовного віку бояться виїхати на підконтрольну Україні територію, бо думають, що одразу на блокпості їх заберуть до армії. Я навіть знімав відео для соцмереж, де розказував, як ми виїжджали через блокпост і ніхто евакуйованих в армію не забирає. І після цього відео мені телефонували жінки й говорили, що їхні чоловіки, брати не виїжджають, бо бояться; але відео їх переконало, і декілька чоловіків погодилися на евакуацію – нам вдалося їх вивезти. Третя категорія – люди з певними соціальними проблемами. Вони не мають грошового запасу й думають, що без грошей вони нікому не потрібні, не зможуть облаштуватися на новому місці. А люди похилого віку, які все життя провели на одному місці, просто хочуть прожити свої останні дні на рідній землі.

– Яким ви бачите життя людей у сірих зонах?

– Небезпечно і сумне. Коли місто обстрілюють сильно, то вже ніхто туди не возить гуманітарну допомогу, бо це не доцільно. Необхідно із таких міст вивозити людей, а не підгодовувати. Та все одно, люди заздалегідь запасуються продуктами, які їм привозять – особливо ті, які не збираються виїжджати. Стосовно житлових умов – тут усе залежить від того, чи далеко будинки розташовані від лінії фронту. Залежно від того, з якого боку наступає ворог. Якщо люди живуть зі сторони наступу, то там їм доводиться сидіти в підвалах, адже таким районам дістається найбільше. Там люди об'єднуються, шукають більш міцні та надійні підвали, обставляють їх, підлаштовують для проживання, у холодну пору ставлять туди буржуйку. Дехто має генератор, то так люди і виживають. Ніякої електроенергії, води – нічого нема.

Щодо зв'язку, то тут росіяни перебивають наш радіосигнал, коли вже знаходяться близько, лишаючи людей без інформації від українських мовників. Вони роблять так, щоби люди могли слухати лише російські новини, передачі. Вони захоплюють вишки, ставлять свої ретранслятори. Коли ми під'їжджаємо до таких населених пунктів, то самі помічаємо, що українські мовники зникають, а російські працюють.

Читайте продовження на сторінці 6

Ще вражає такий факт, що більша частина молодих чоловіків, які залишаються на таких територіях, спивається. Роботи немає, жити в таких умовах морально важко, і вони просто знаходять розраду в чарці. Помічаю, як нормальні, здорові чоловіки з часом (і це відбувається дуже швидко) просто перетворюються на п'яниць. І це дуже прикро.

– **Як до вашої волонтерської діяльності ставиться сім'я?**

– Вони ставляться до цього з розумінням. Але, відверто кажучи, водночас і різко негативно, адже дуже хвилюється за моє життя.

– **З яких населених пунктів за весь цей час ви евакуювали людей?**

– Ми не їздили на Харківщину, бо це від нас дуже далеко. А так побували в усіх найгарячіших місцях – це Сіверськ, Бахмутський напрямок, Часів Яр, Селідове, Новоградівка, Українське, Горняк, Красногорівка, Курахово. Ми в усіх цих містах проводили евакуацію та паралельно привозили туди гуманітарну допомогу. На жаль, усі ці міста станом на зараз в окупації. Деякі – частково. За весь час вивезли, напевно, зо

дві тисячі людей. З них четверта частина – діти, половина – люди похилого віку та особи з інвалідністю.

– **Що би ви хотіли змінити у волонтерській діяльності на законодавчому рівні?**

– Хочеться, щоб волонтери мали більше можливостей. Можливо, певного соціального супроводу. Хоча ми й маємо страхування від фондів, але все одно це питання має вирішуватися на державному рівні. Волонтерство не має бути схожим на самодіяльність. Волонтерів, які проводять евакуаційні заходи, утримують шелтери, треба бронювати. Адже вони корисні на своєму місці, дуже допомагають людям і займаються складною роботою, ризикуючи власним життям; вони незамінні у своїй справі. Думаю, що в такі складні часи кожен має займатися саме тим, у чому він може бути максимально ефективним для громадян і для суспільства. Чи не так? – Питання риторичне.

текст: Ірина Обухова (СНЗ-312)

фото: Ігор Піліпюшка

Олександр Кравченко: «Бути соціально активними – це вже величезний внесок»

Інтерв'ю з керівником Товариства Червоного Хреста в у Запоріжжі

Запоріжжя – місто, яке живе в умовах постійної небезпеки через близькість до лінії фронту. Проте щодня сюди прибувають переселенці, які втратили домівки, роботу, а дехто – навіть рідних. Потреби населення колосальні, і саме волонтери Червоного Хреста стають тією невидимою силою, що підтримує найбільш уразливих.

Що відчувають люди, які допомагають іншим у такі складні часи? Як вони справляються з емоційним вигоранням? Чому гуманітарної допомоги стало менше, і що кожен із нас може зробити, аби підтримати наших героїв? На ці та багато інших питань відповів Олександр Кравченко – людина, яка понад два роки керує однією з ключових волонтерських організацій у Запоріжжі.

– **Що б ви назвали головною проблемою волонтерів?**

– Головна проблема волонтерів у тому, що їх не визнають! Ні держава, ні суспільство – ніхто. З початку повномасштабної війни держава фактично нічого не зробила для підтримки волонтерів. Це призводить до демотивації. Ми взяли на себе обов'язок допомагати місцевій владі знімати соціальну напругу, але при цьому стикаємося зі ставленням на кшталт «ви повинні». Наприклад, приходять люди з найкращими намірами, а потім дзвінок: «Та віддайте мені цю вашу гуманітарку!» – і з купою нецензурної лексики. Якщо брати статистику, то з усіх людей, яким допомагаєш, подякують лише 15%.

– **Скільки приблизно людей щодня отримують від вас допомогу? І яка допомога запитується найчастіше?**

– По-різному. Раніше гуманітарної допомоги було багато, і щодня одна локація видавала її приблизно 100 людям (а таких локацій у місті було п'ять). Зараз гуманітарки менше, і на одну точку приходиться до 30 людей. Найчастіше запитують саме гуманітарну допомогу.

Щодо волонтерів із числа ВПО: з початку війни до нас не прийшов жоден переселенець волонтерити, тільки місцеві. Лише з часом ситуація змінилася, зараз волонтери

– це приблизно 50% місцевих і 50% переселенців. Ми регулярно проводимо аналіз потреб населення, співпрацюємо з районною адміністрацією. Наприклад, у серпні 2022 року було зареєстровано 20 тисяч переселенців, а до центру зайнятості з них звернулося лише близько 10 осіб.

– **Розкажіть про роботу мобільних медичних бригад.**

– Наші медичні бригади працюють щодня у Широківській, Вільнянській та Новомиколаївській громадах. У нас є три машини, у кожній – команда лікарів із місцевих клінік. Вони їздять і надають медичну допомогу, видають ліки. У селах, де люди живуть на мінімальній пенсії й не можуть дозволити собі поїздку до міста до лікаря, наші бригади дуже потрібні.

– **Як організація надає психологічну підтримку?**

– Ми навчаємо волонтерів працювати з дітьми: вони займаються рукоділлям, проводять активні ігри, щоб відволікти від цього жаху.

– **А військові до вас зверталися?**

– Жодного разу. Якщо говорити про психологічну під-

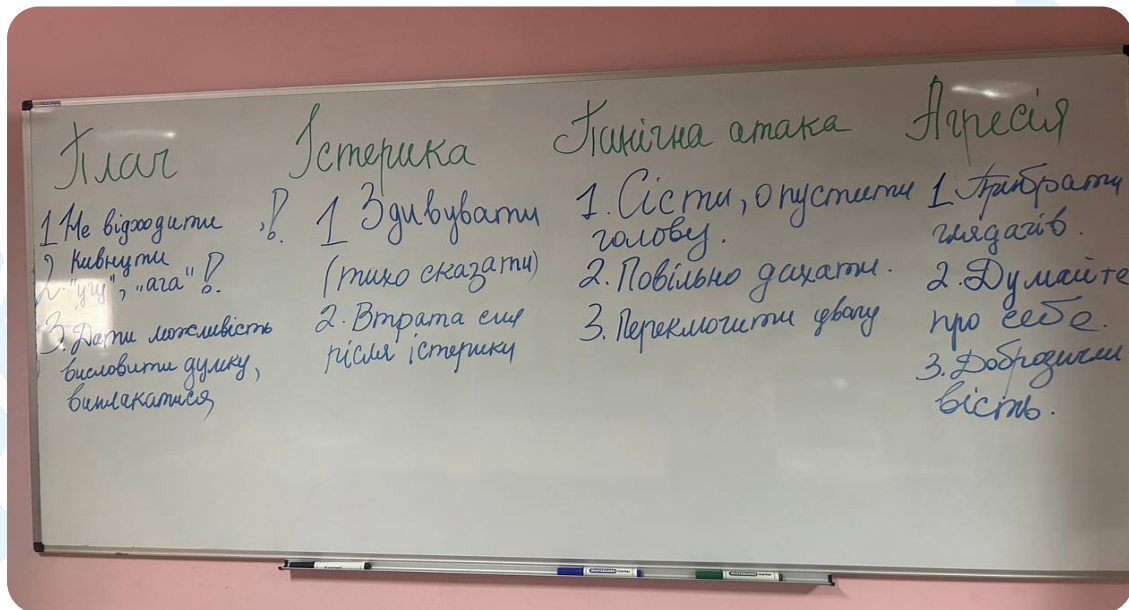

тримку, то до нас звертаються переважно діти.

– Чи можете дати рекомендації, щодо спілкування з людьми, які пережили психологічні травми?

– Найголовніше – ніколи не кажіть фрази на кшталт «усе буде добре», «нічого страшного», «до весілля заживе».

Якщо говорити про військових, важливо уникати ситуацій, які можуть викликати спогади або посилити стрес. Спробуйте перейти до активного слухання: дайте людині виговоритися, просто слухайте й підтримуйте.

– Де ви знаходите сили продовжувати допомагати?

– У людях, які просто кажуть «дякую». Інколи одна щира подяка перебиває сотню негативних слів. Якось зателефонувала бабуся і сказала: «Дякую вам, я за вас молитимусь». Коли вона дізналася, що до неї особисто приїхав керівник організації, була шокована. А мені це не складно: узяв коробку й приїхав. Є й інші випадки, які неможливо забути. Наприклад, приходив чоловік із дитиною восьми місяців, а вона важить три кілограми. У неї рак. Він показав медичну випіску, де вказано, що в дівчинки цілий список діагнозів, зокрема рак і діабет. Вона навіть не могла отримати інвалід-

ність через законодавчі нюанси. Це був шок. Ми допомогли, чим могли: видали візочок, одяг, усе необхідне. Такі моменти мотивують. Ще мотивує команда. Коли разом приїжджаємо на місце прильоту, бачимо, що можемо допомогти, – це додає сил. Так, проблема велика, зараз ми розуміємо військових. Ми тут – у теплі, у комфорті, а вони там – у холоді, в сирості, під постійним ризиком. Вони приїжджають сюди, а до них часто ставляться з холодом, із агресією. Люди або плутають їх із представниками ТЦК, або просто втомилися від війни й уникають контактів. Це дуже несправедливо, і найгірше те, що з цим ніхто нічого не робить.

– Як звичайний читач може допомогти?

– Бути активним. Наприклад, чоловічий одяг на вагу золота, бо чоловіки доношують його до останньої дірки. Хотілося б, щоби більше цікавилися роботою Червоного Хреста

і подібних організацій – таких як «Карітас». Бути соціально активними – це вже величезний внесок.

ЛЮДИ МІЖ

Якось так склалося в нашому суспільстві, що до людей з інвалідністю звикли ставитися з глибоким співчуттям, мало не з жалістю. Пропонувати свою допомогу людині на кріслі колісному чи на милицях з таким виразом обличчя, ніби щось трапилося зі станом здоров'я не в неї, а у вас. Або ніби ви розумієте, що відчуває ця людина, які перешкоди та труднощі вона долає щодня, аби робити речі, звичні й легкі для більшості. Тут не хочеться пропонувати взути чуже взуття і пройти той самий шлях, аби зрозуміти. Хочеться просто попросити не порівнювати, адже кожна людина унікальна; і люди з інвалідністю, маючи одні й ті самі особливості зі станом здоров'я, можуть відчувати геть різні потреби й долати зовсім різні складнощі у своєму житті.

Я попросила декількох людей з інвалідністю другої та першої групи поділитися своїм досвідом і думками щодо ставлення до них оточуючих та щодо ситуації з безбар'єрністю в нашому місті.

Житло. Перша проблема, з якою стикаються маломобільні люди – це вихід у соціум. На жаль, пороги та сходинки, які матусі з візочками героїчно перетинають щодня, люди в кріслах колісних самотійно подолати не можуть. Скільки під'їздів, облаштованих пандусами, ви бачили у своєму житті? Та й не кожен пандус насправді придатний для самотійного проходження. А ті звичні перші 6 сходинок до ліфта? І це добре, коли ліфт працює, адже є багато будинків, які ним взагалі не обладнані.

«За своє життя ми декілька разів переїжджали, і завжди це були багатоповерхівки з ліфтом. Класно, коли ліфт працює. Тоді я можу вийти на вулицю майже самотійно (на сходинках мені ще потрібна допомога). Та коли ліфт не працює, доводиться гуляти на балконі, адже я не хочу обтяжувати своїх рідних тим, щоб спустили мене вниз». (Сергій, 29 років).

Шопінг. Вхід до великого супермаркету або крамниці зазвичай облаштований спеціальним підйомом, яким можна провезти дитячий візок чи людину на кріслі колісному. Та більшість із пандусів підходять для доставки великогабаритних вантажів, а не для маломобільних людей, бо мають великий кут нахилу. А от двері вже можуть стати черговою перешкодою на шляху до закупівель. Навіть якщо двері не подвійні, відкрити їх, притримати і водночас заїхати всередину – це вже задача з зірочкою.

«Самотійно я можу дістатися тільки до одного супермаркету в районі. Там є зручний для мене пандус та автоматичні двері. Всередині достатньо простору, аби не стикатися з іншими людьми в рядах і не заважати їм робити покупки. І я радію цьому, бо почуваюся інвалідом не через свою травму, а через те, що нікуди не можу зайти». (Дмитро, 22 роки).

Транспорт. У місті, де найпопулярнішим громадським

транспорт є маршрутки, маломобільній людині проїхати декілька зупинок видається можливим хіба що муніципальним автобусом. І, чесно кажучи, так хочеться бачити повагу до чужих вимушених потреб не лише від водіїв тих автобусів, а й від пасажирів. Треба бути міцним горішком, щоби витримати всі погляди невдоволених людей, які кудись поспішають; не почути смачного слівця від водія, якому ж доведеться двічі вийти, щоб допомогти людині в кріслі колісному переміститися до та із салону автобуса.

«Водії, як правило, на вхід відкривають тільки передні двері. Вони не розуміють, що може бути проблемою не піднятися в автобус на милицях, а саме пройти між людьми. Інколи доводиться з вулиці кричати водію, щоб відкрив середні двері. Треба зачекати, поки людина сяде, адже, якщо водій різко рушить, то можна просто впасти». (Олександр, 39 років).

ЛЮДЕЙ

Тема безбар'єрності піднялася в нашому суспільстві та активно обговорюється лише з початком бойових дій на території України. Через війну осіб з інвалідністю стало набагато більше, і їхня кількість зростає. Добре, що на найвищому рівні було прийняте Розпорядження «Про схвалення

Національної стратегії із створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року». Та фактично безбар'єрність – це дуже довгий і складний для нашого суспільства шлях. І починати його треба не тільки з облаштування побутових умов, а й зі свого ставлення до людей.

Що я почула від усіх опитуваних: люди з інвалідністю потребують поваги, а не жалощів, та сподіваються на доброзичливе ставлення до себе та до своїх потреб.

Текст і фото: Ірина Обухова (СНЗ-312)

А ТИ

Епоха інтернету дає можливість отримати інформацію щодо будь-якого питання. Попри це, досить багато людей досі не розуміють різниці між ВІЛ та СНІД і переконані, що від «цього» обов'язково всі помирають. Але й обстеження свідомо роблять у кращому випадку в той самий День боротьби зі СНІДом, або за рекомендацією сімейного лікаря.

Як уберегти себе від інфікування? Чи є ліки від ВІЛ? Скільки живуть люди з позитивним ВІЛ-статусом? Яка ситуація в Україні станом на сьогодні? Де в Запоріжжі можна пройти тестування? Та трохи статистики – далі.

За останніми даними, оприлюдненими Центром громадського здоров'я МОЗ України, ситуація з ВІЛ/СНІД невтішна: лише кожна друга ВІЛ-інфікована особа знає про свій позитивний статус і звертається до медичного закладу. Чому так? Відповідь проста: ВІЛ на початковій стадії захворювання ніяк не проявляється. Тобто людина живе собі і далі своє прекрасне життя: навчається, працює, кохає, мріє, буде плани на майбутнє й почувається при цьому досить добре. Все як завжди: ніде не болить, нічого не турбує. Так може тривати роками. Лише з часом можуть з'явитися певні слабкі натяки. Наприклад, затяжний тяжкий перебіг звичайної застуди. Але ж ослаблений імунітет – справа звична, особливо в певні сезони року. Швидка втомлюваність теж характерна багатьом, особливо враховуючи сучасний ритм життя. Тож більшість людей дізнається про свій позитивний ВІЛ-статус випадково, при здачі крові на відповідний аналіз, який можуть запропонувати при заборі біоматеріалу на інші показники. Лікарі фіксують високий відсоток позитивних результатів серед донорів крові; не зменшується частка ді-

тей з уродженою ВІЛ-інфекцією.

Україна продовжує залишатися регіоном з високим рівнем поширення ВІЛ серед країн Центральної Європи та Східної Азії. В Україні близько 257 тисяч людей живуть з ВІЛ. Майже 148 тисяч тих, хто регулярно отримує терапію, слідкує за перебігом захворювання, відвідує профільні медичні заклади. На жаль, показник захворюваності продовжує зростати. Найвищі показники захворюваності, станом на 01.10.2024 р, відзначено в Одеській, Дніпропетровській, Миколаївській областях та в місті Київ. Найбільшу кількість нових випадків ВІЛ-інфекції було зареєстровано серед людей вікової групи 30–49 років. Переважна частка випадків інфікування припадає на ті, що отримані статевим шляхом (74%).

Людині, яка мала незахищений статевий акт і не впевнена у ВІЛ-статусі свого партнера, рекомендовано пройти тестування на ВІЛ щонайменше через чотири тижні після ситуації.

Звісно, ВІЛ – це не вирок, а спосіб життя, при якому існують свої особливості. Людина, яка живе з ВІЛ і регулярно приймає АРВ-терапію, зменшує індекс вірусного навантаження до мінімуму; її імунна система відновлюється. Завдяки антиретровірусній (АРВ) терапії ризик передачі ВІЛ максимально знижується. «Не визначається – значить не передається», тобто можна не боятися інфікувати близьку людину, не боятися займатися сексом та завагітніти. За належного лікування людина може мати довге та повноцінне життя, а без нього ВІЛ призводить до розвитку СНІДу впродовж 8–10 років.

ПОШИРЕНІСТЬ ВІЛ-ІНФЕКЦІЇ У РЕГІОНАХ УКРАЇНИ

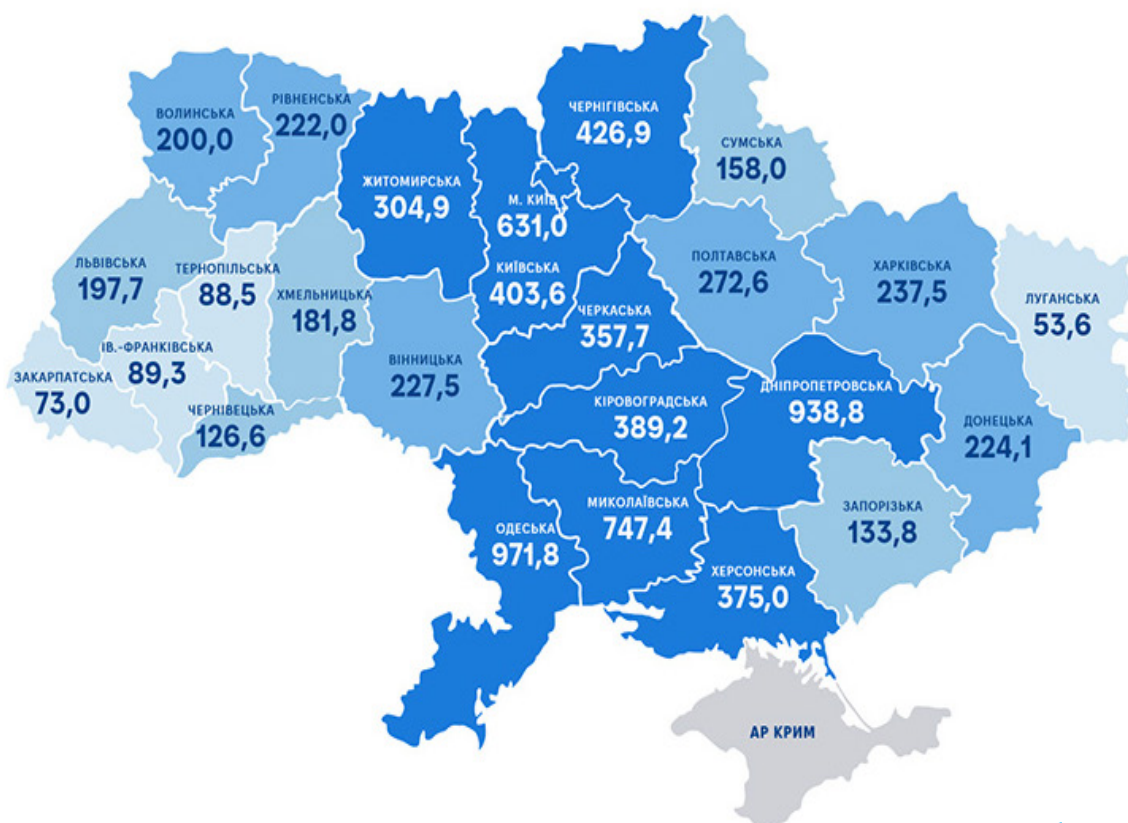
за даними медичного нагляду на 100 000 населення станом на 01.10.2024

ЗАГАЛОМ
ПО УКРАЇНІ

360,0

НА 100 000
НАСЕЛЕННЯ:

- > 300
- 200-300
- 100-200
- 0-100
- Дані відсутні

ВПЕВНЕНИЙ?

Якщо ваш партнер живе з ВІЛ або ви не впевнені в його ВІЛ-статусі, можна за попередньою консультацією з лікарем розпочати прийом PrEP (доконтактної профілактики ВІЛ). У поєднанні з презервативами, людина, яка приймає PrEP, має понад 99% захисту від передавання ВІЛ статевим шляхом.

Не кожна людина – через сором,язливість, гидливість чи страх – готова відвідати спеціальний медичний заклад. Та в нашому місті працює декілька організацій, які надають можливість пройти тест поза межами лікарень. Без болю, сорому та втрати часу і грошей. Соціальні працівники такої організації можуть зустрітися з вами за попередньою домовленістю. Ви обираєте час і місце, де буде зручно пройти тест (та хоч на вулиці, у парку, в іншому районі) – і результат буде відомий за лічені хвилини після взяття біоматеріалу (слини або пари краплин крові з пальця). Такі зустрічі для співробітників є суцього конфіденційними, як і в медичних закладах. Можна замовити швидкий тест із доставкою на зручну вам адресу, або у відділення пошти чи до поштомату.

Мапа ВІЛ-послуг у Запоріжжі

Мапа ВІЛ послуг в У...
СРН

Ця інтерактивна мапа із закладами охорони здоров'я що надають ВІЛ послуги в Україні створена Центром громадського здоров'я України
23 244 перегляди
Опубліковано 27 серпня
[ПОДІЛИТИСЬ](#)

Усі області України

Пункти що надають:

- Тестування на ВІЛ
- Усі ВІЛ послуги
- Тестування та лікування ВІЛ (АРТ)
- Тестування на ВІЛ та ДКП, PrEP
- Тільки лікування ВІЛ (АРТ)
- Лікування ВІЛ (АРТ) та ДКП, PrEP
- Доконтактна профілактика ВІЛ (ДКП, PrEP...)

Лані карт ©2024 Google Умови 2 км

<https://phc.org.ua/kontrol-zakhvoryuvan/vilsnid/informaciyini-materiali-pro-vilsnid>

Отримати послуги з тестування на ВІЛ-інфекцію можна:

- у закладах охорони здоров'я (це сімейні лікарі, заклади амбулаторного та хірургічного профілів та інші);
- на базі неурядових організацій, що працюють з ключовими та вразливими групами людей;
- вдома самостійно, за допомогою оральних тестів, які можна замовити безоплатно на сайті

<https://prozdorovia.in.ua>, <http://oraltest.org.ua>.

Знайти найближчий пункт тестування на ВІЛ можна у чат-боті #ТЕСТпоруч https://t.me/HIVfree_boti і на сайті <https://testporuch.phc.org.ua>. Тут можна зрозуміти власні ризики щодо ВІЛ, а також дізнатися, де і як пройти тестування: у медичному закладі, дружній неурядовій організації чи самостійно вдома.

Свіжі цифри. Статистика за січень–жовтень 2024 року в Україні така: офіційно зареєстровано 8 580 випадків ВІЛ-інфекції, 2 520 випадків СНІДу та 973 смерті, зумовлені СНІДом, серед громадян України. Також зареєстровано 12 випадків ВІЛ-інфекції серед іноземців.

Ти можеш бути впевненим у своєму партнері. А в тих, хто був у нього до тебе? А в тих, з ким були вони?

Поетичні читання «MERIDIAN ZAPORIZHZNIA»

6 листопада Незламний хаб у Запоріжжі став простором незабутнього поетичного вечора. Вже вдруге «MERIDIAN ZAPORIZHZNIA» завітав до міста. Цього дня на сцені виступили відомі митці сучасної поезії: Ярина Черногуз, Ірина Цілик та Юрій Іздрик. Захід зібрав близько сотні поціновувачів українського мистецтва.

Вечір відкрила Ярина Черногуз. Вірші, якими вона поділилась із слухачами, народжені на фронті: про війну, незламність, силу та кохання. Нотки сталі, що були відчутні в її голосі, посилювали вплив її слів, які торкалися самих глибин душі. Ярина Черногуз також розказала про свій шлях поета і поділилась новим віршем, який увійде до майбутньої збірки, що буде вже третьою у творчій кар'єрі військової.

«Я скажу: «Ставте мене до Венери Мілоської – та що без рук, тільки лишть мене також і без голови. Мого обличчя не буде у вашому музеї, щоб ви раптом до повноти образу не домалювали мені кривавих сліз».

Ірина Цілик, відома поетеса та кінорежисерка, розчулила глядачів своїми віршами. Її поезія, повна ліричних переживань, змусила присутніх замислитися про важливість моментів у повсякденному житті в цей складний час.

«Я – Синя Гривка, володарка ключів від усіх кімнат, ходімо покажу:

*тут світлиця наших довоєнних снів і бажань,
там кімната кривих дзеркал та чорного гумору,
це покої для печалі за нашими загиблими,
а ось ця, велика і світла – зала перспектив,
закрита на ремонт...»*

Також Ірина порадувала шанувальників звісткою про фільм, хоч і зазначила про довготривалість роботи над ним: «Новий фільм ми побачимо ще дуже не скоро, бо анімація – це складний процес, який вимагає років роботи. Наразі ми вже на етапі розробки, хочемо, аби все було ідеально. Я обіцяю, що із показом анімаційного фільму приїду в Запоріжжя».

Завершив вечір Юрій Іздрик, який підкорив публіку харизмою та майстерністю слова. Поет повідав історію зародження свого творчого шляху у притаманній йому іронічній манері, чим викликав посмішку на обличчях запоріжців. Його поезія наповнена філософськими роздумами і торкається тем кохання, самопізнання, творчості та внутрішнього пошуку себе.

*«людина сама нічого не може –
ні народитись, ні вмерти тихо;
побудь же іншим мені, мій боже,
постій поблизу... помовч... подихай...»*

Після завершення заходу присутні мали змогу підписати придбані книги, зробити фото та поспілкуватися з поетами. Такі культурні зустрічі непоодинокі, вони є підтвердженням незламності міста. Запоріжжя не лише мужньо тримає оборону, а й плекає культуру та духовність.

Текст: Марія Воробйова (СН-314)

Фото: Ірина Обухова (СНЗ-312)

Новорічне Запоріжжя: Хортиця

Згадайте, яких свят у дитинстві ви чекали найбільше? Я люблю Новий рік: власний і календарний. Попри те, що війна триває, неабияк потрібно продовжувати жити, радіти дрібницям і планувати майбутнє. Саме заради цього військової української армії продовжують боротьбу.

Вже почалися найчарівніші й найбажаніші для багатьох зимові новорічні свята. Запоріжжя теж готується до зустрічі Нового 2025 року. Свої двері для жителів та гостей міста відкрила Хортиця – і Запорозька Січ зокрема. Вихідними я показувала серце нашого міста друзям із Дніпра. Їм давно кортіло побачити таке історично важливе для запоріжців місце. Цього дня нам повсюдно щастило: сонячна, ледь морозна погода сприяла гарному настрою; а відвідувачів культурно-історичного комплексу було небагато. Тож мали можливість досхочу намилюватися красою природи, доторкнутися до козацької спадщини й зробити безліч яскравих світлин.

На шляху до комплексу нам неабияк допоміг путівник, що розташований уздовж всієї дороги. Тим, хто на острові вперше, він дуже знадобиться.

На острові ми були вдень, проте новорічний настрій відчувається: всюди були гірлянди. Уявляю, як гарно, коли сонце сідає, а Хортицю освічують різнокольорові ліхтарики.

Була й сумна частина цієї мандрівки: оглядовий майданчик на Дніпрогес. Тут без коментарів...

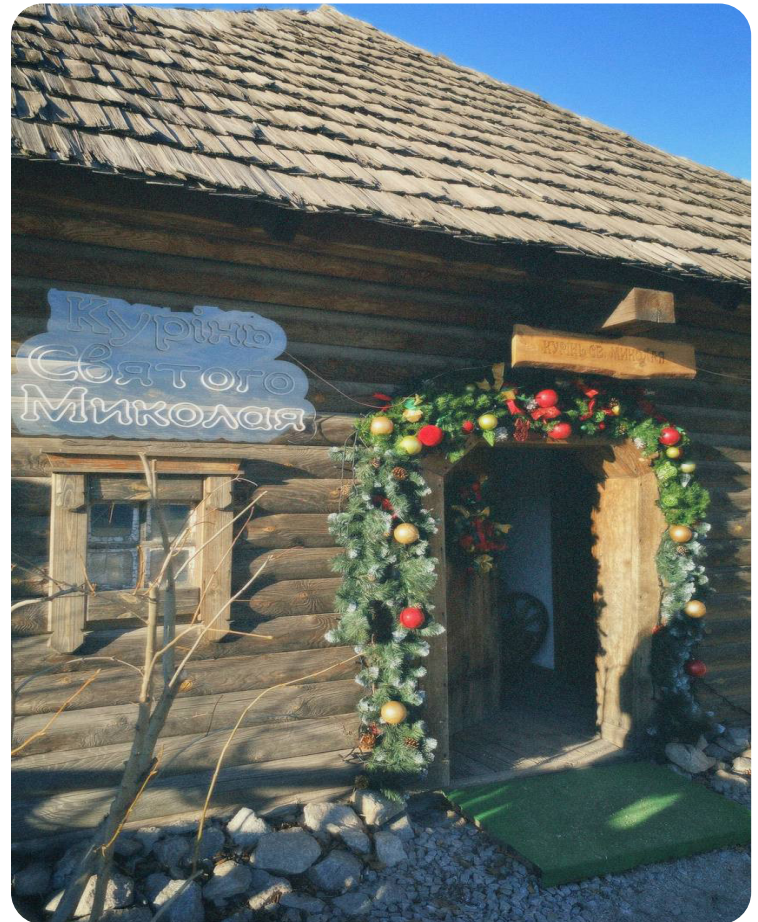
Ідучи Тарасовою стежкою до дерев'яного містечка (Січі), де відчувається вся унікальність, мужність і сила нашого народу, ми дивувались чудовим знахідкам, на кшталт «універсального барометра». Наші пращури – генії!

Оминувши барометр, почули відлуння пісень. Спочатку здавалося, що це просто хтось грає на бандурі, але ж виявилось – то був увімкнений запис новорічних дитячих пісень, саме під інструменти, якими володіли козаки. Дух захоплює!

Навпроти Запорозької Січі стоять прилавки із сувенірами, теплою їжею та напоями. Саме там можна спробувати найсмачніший безалкогольний глінтвейн – до речі, не за всі гроші світу. Обабіч встановлені новорічні атрибути: статуї у вигляді подарунків, сніговика Олафа, ведмедиків тощо.

І ось ми потрапляємо всередину комплексу. Варто зауважити, що на час зимових свят вхід на територію історико-культурного музею «Запорозька Січ» – безкоштовний!!! Це насправді дуже приємний бонус. Всередині також панує новорічна атмосфера: для малечі свої двері відкрив курінь Святого Миколая, вздовж усього комплексу встановлені гірлянди, прикрашені ялинки, новорічні кульки тощо.

Нам вдалося відвідати два приміщення та храм. З дитинства пам'ятаю важливий факт: церква на Запорозькій Січі збудована без жодного цвяха! Це вражає! Коли заходиш до храму, затамовуєш подих від захоплення: тиша, чутно лише спів служителів. І власне серце стукотить від хвилювання... Так завжди відбувається у церквах, але цього разу відчуваюся щось більш особливе.

Як приємно було бачити військових, які з родинами приїхали на острів! Дехто потрапив сюди вперше, дехто привіз дітей, щоб розповісти про цю пам'ятку нашої історії.

Ми фотографувались та роздивлялися Січ дуже довго, а як тільки вийшли за територію, приїхав ляльковий театр. Спеціально для нього облаштували прикрашену сцену; уявляю атмосферу вистави, яку ми, на жаль, не побачили.

Пишаюся нашим містом, людьми, які продовжують жити, працювати й будувати. Звісно, в Запоріжжі є й інші новорічні локації, але Хортиця – серце нашого краю. Тож обов'язково відвідайте її на свята.

НОВОРІЧНИЙ КОШИК:

Що ви звикли бачити на новорічному столі? Зазвичай це оселедець під шубою, салат олів'є, картопляне пюре, м'ясо та холодець. Ну і напої, звісно. Так, у кожного святкове меню трохи відрізняється, і це нормально. Редакція нашої газети підготувала для вас новорічний кошик, порівнявши прайси різних крамниць.

Розглядали ми наступні позиції: новорічні прикраси, живі та штучні ялинки, фрукти, соуси, солодоці, яйця, червона риба та алкоголь. Поставили за мету порахувати приблизну вартість новорічного столу. Ознайомившись, ви зможете визначити, яку частину свого бюджету витратите на новорічні свята (звісно, не враховуючи подарунки).

До уваги брали декілька торгових мереж: «АТБ», «Сільпо», «Епіцентр» та «Аврора». Також були залучені вуличні продажі.

Тож почнемо з ялинок. Багато хто вже давно надає перевагу штучним деревам, адже це зручно й економічно: витративши гроші один раз, не треба купувати щороку (та й про екологію слід турбуватися). Проте фанатів живих ялинок все ще багато. Маленькі деревця – від 50 см – на підставці коштують від 300 гривень. Великі звичайні – від 550 гривень. **Це ті ялинки, родом з нашого дитинства, де половина стовбура – без гілочок.** Тим не менш, придбати красиве деревце можна в середньому за 1000 гривень. Найдорожчими, довжиною від 150 см, є ялинки сорту Нордман, що продаються на території паркінгу «Епіцентр»; їх вартість – від 3500 гривень. Так, ціна за дуже гарні та пухнасті дерева зрозуміла, але цілком очевидно, що пересічний запоріжець не може собі дозволити таке задоволення. У супермаркетах

«АТБ» та «Сільпо» теж можна придбати святковий атрибут, але штучний. Ціна варіюється: найнижча, висотою 1,8 метра – 1699 гривень.

Отже, справжню ялинку беремо за 1000 гривень.

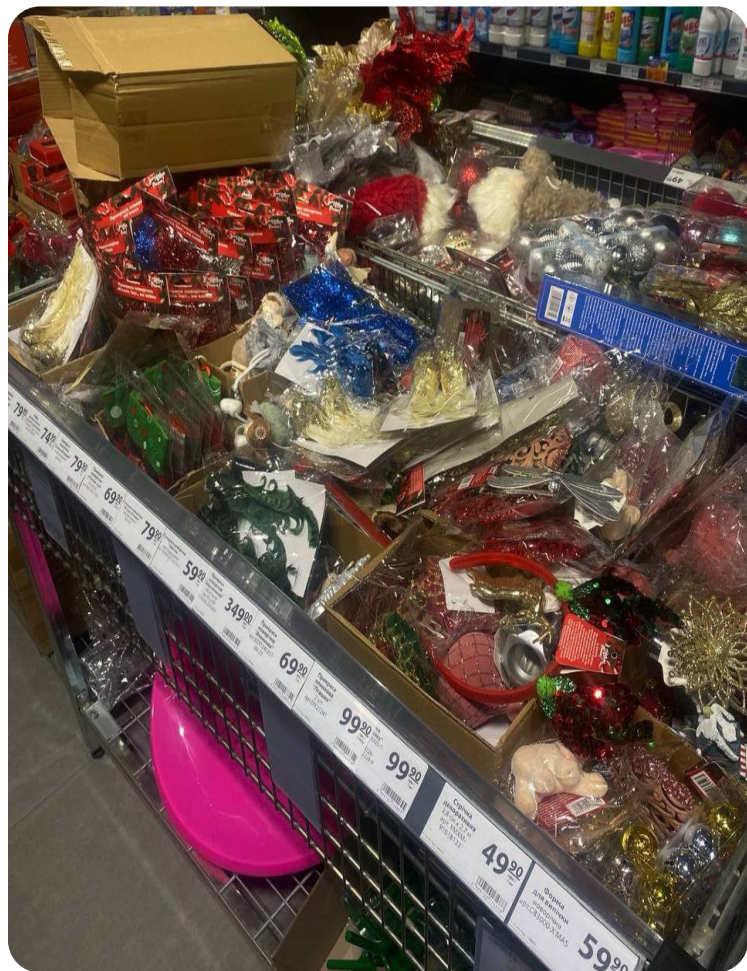
Але, окрім неї, щороку докуповуються й прикраси. Без цього ніяк, адже в кожній родині іграшки постійно губляться, і їх стає все менше. Знаємо?!

Середня вартість новорічних прикрас в «АТБ» й «Сільпо» – 90 гривень, в «Аврорі» – 40, в «Епіцентрі» – 60.

Підіб'ємо перші підсумки: щороку ціна на ялинки та прикраси збільшується в рази, тож у середньому на гарні прикраси та ялинку треба відкласти 2000 гривень.

Наступне, що ми розглянемо – це солодоці. Зараз у тренді адвент-календарі, проте, думаю, багато хто з вас бачив огляд запорізького блогера про адвент від «Мілкі». Це жах... Ми розглянемо солодоці «Рошен» та «Світоч». Подарунковий набір від «Світоча» вагою 300 грамів у «Сільпо» можна придбати за 245 гривень. «АТБ» нам пропонує той самий набір за 219. У «Аврорі» можна купити цукерки вагою 612 грамів за 400 гривень. ТМ «Рошен» пропонує значно більше наборів. Найнижча ціна зі знижкою – 80 гривень (вага приблизно 250 грамів). Ми куштували цей набір. Співвідношення ціна-якість – чудове. Середній набір від цієї ж марки в середньому коштує 175 гривень за 400 грамів. Неприємно нас вразили ціни на улюблені солодоці малечі – шоколадні фігурки у вигляді Діда Мороза. Вартість одного – 50 гривень!

До студполівського кошика потрапляє набір від ТМ «Рошен» за 175 гривень.

СКІЛЬКИ ГОТУВАТИ ГРОШЕЙ

Білкові продукти – наступне, що треба придбати. Риба та яйця. Середня вартість за шматок червоної риби вагою в 150 грамів у «АТБ» складає 250 гривень. У «Сільпо» дорожче, проте вони мають привілеї, адже продають не лише шматками фасовану рибу. Придбати філе на вагу вигідніше.

Ікра: ціна залежить від сорту. Тріска, крабова, мойва, минтай, сайва і, звісно, червона. Без знижок середня вартість червоної ікри в «АТБ» становить 370 гривень. Інші перелічені сорти обійдуться значно дешевше – 65 гривень за 100 грамів. У «Сільпо» – так само.

Яйця – одна з найболючіших наразі тем... На Великдень ціни нижчі, ніж перед зимовими святами. Парадокс. Як не дивно, але в «Сільпо» вони коштують дешевше, ніж у «АТБ». 65 гривень за 10 яєць треба заплатити в «Сільпо», у «АТБ» ж прайс починається від 70-ти. Поштучно можна придбати за 6,50 в обох мережах.

Підсумовуємо: до кошика кладемо філе червоної риби на вагу, ікру минтаю та тріски і три десятки яєць із «Сільпо» по 65 гривень.

Новорічний стіл важко уявити без салатів, тож вкрай необхідно запастися майонезом. Так, можна зробити його самостійно, але більшість купує в супермаркетах. Для приготування трьох салатів – філе з ананасами, олів'є та крабового – цілком достатньо буде двох великих упаковок майонезу (по 300 грамів). У «АТБ» обираємо між ТМ «Оліс», «Гуляй-поле» та «Щедро». Найдорожчим виявився майонез «Гуляй-поле» (жирність 67%) – 75 гривень. «Оліс»

(50%) коштує 54, а «Щедро» (67%) – 65 гривень.

Ми обираємо другий лот: «Оліс» за 54 гривні.

Залишилося не так багато: фрукти та напої. Корисне і смачне: фрукти. Середня ціна на цитрусові в мережі «АТБ» становить 55 гривень за кілограм. На ті ж самі фрукти прайс у «Сільпо» трохи вищий – 65 гривень.

Кладемо до кошика по кілограму мандаринів за 59, гранатів за 55, бананів за 53 та ананас за 70 гривень.

Серед алкогольних напоїв обираємо ігристе вино та звичайне. «АТБ» виставляє середню ціну за ігристе – 161 гривня, «Сільпо» – 149. Щодо звичайного вина без бульбашок, то помаранчевий супермаркет випереджає, принаймні – асортиментом. Середній цінник за червоне напівсолодке – 270 гривень, у чорно-синій мережі – 110.

Алкоголь купуємо в «Сільпо»: ігристе – за 149 та червоне вино – за 270 гривень.

Тож підсумовуємо перший новорічний шопінг: витратили 3500 гривень.

І не слід забувати – ще багато чого не вистачає: м'яса, овочів, подарунків, безалкогольних напоїв тощо.

Редакція нашої газети бажає вам щасливих та спокійних свят і чекає нового новорічного кошика через рік, аби порівняти ціни. Зі святами!

Текст і фото: Діана Пилипенко

Новорічні святкування в Києві

Підготовка до Нового року в Києві починається ще в листопаді: у крамницях з'являються прикраси для ялинок та солодкі подарунки. Усе поступово прикрашається в новорічному-святковому стилі. Особливо кияни люблять гірлянди – їх вішають на вікнах, на фасадах будівель, на вітринах та навіть на касових апаратах. Рідше можна побачити специфічний декор на кшталт ялинок та подарунків.

Щодо головної ялинки країни ще минулого року лунали закиди на кшталт: «Чому ми ставимо центральну ялинку? Не на часі!» Тепер реакція більш спокійна, оскільки все фінансується меценатами, які хочуть влаштувати свято для інших. Проте таких помпезних заходів, як раніше, вже не проводять – заради безпеки жителів. Наступний рік буде зустрічати яскраво-блакитна ялинка на Софіївській площі. Хоча на фото вона може здатись доволі простою та невеликою, проте наживо виглядає величною та привабливою. Тут немає тонни іграшок, натомість є велика кількість ламп та гірлянд, що випромінюють спокійне блакитне сяйво. Ялинка подобається людям – біля неї часто фотографуються, беруть каву в пересувній кав'ярні поруч та кульки з різним наповненням усередині.

На початку грудня відкрилася Зимова країна на ВДНГ – одна з найвідоміших зимових атракцій Києва, яку відвідує щороку більше мільйона гостей. Хоча основні заходи проходять ближче до середини зими, проте вже в грудні є що подивитись. Наприклад, можна відвідати декілька каруселей, одна з яких нагадує музичну скриньку XIX століття.

Можна також купити сувеніри в невеликих крамничках поруч, особливо популярні іграшки у формі котів та різних міфічних істот. Або просто прогулятися, розглядаючи будівлі, де колись влаштовували виставки зовсім іншого характеру, театральні вистави та інші культурні заходи.

Навколо – сотні закладів, що пропонують страви польської, румунської, чеської та інших національних кухонь; довкола них витає тисяча запахів та ходить стільки ж людей. Посеред усього цього смачного дійства – каток, який постійно заповнений людьми. Вся величезна площа ВДНГ охоплена гірляндами, проте є місця, які ще не освітлені – їх будуть оздоблювати пізніше, оскільки програма тут постійно оновлюється. Єдине, що псує враження – повітряна тривога, яка проникає усюди...

Можна піти на каток в Respublika Park (станція метро «Теремки»), відвідати вистави в Будинку кіно чи в Національному оперному театрі, або Зимовий фестиваль біля Жовтневого палацу. Загалом, найкращий спосіб відпочити в Києві на свята – це знайти гарну компанію, яка покаже всі найцікавіші та найатмосферніші місця або влаштує свято разом з вами. Проте війна змушує переосмислити сенс святкування – тепер у пріоритеті сімейний затишок замість гучних вечірок.

Ян Крижицький (СНЗ-312)

StudPOL

Студентська газета
кафедри журналістики
Випуск: №33(75)

☎ Телефон редакції:
+38(061)769-8-463

✉ Електронна пошта:
studpol@ukr.net

Укладач: К. В. Єськова.
Рецензент: Н. В. Островська.
Головний редактор: Д. Пилипенко.
Літературний редактор: І. Обухова.
Редколегія: Д. Пилипенко, В. Гапіч,
М. Башкатова, М. Воробйова, Д. Саєнко,
Р. Пугач, А. Заводюк, І. Обухова,
Я. Крижицький, Ю. Слободенюк.
Комп'ютерна верстка та дизайн: В. Гапіч.

Затверджено на засіданні
кафедри журналістики.
Протокол №5 від
20.12.2024 року.
Редакція газети може не
поділяти думки авторів, але
залишає за собою право
на редагування матеріалів.

Ще більше цікавого контенту
від кафедри за QR-кодом.

zp.edu.ua/kafedra-zhurnalistyky

facebook.com/groups/171016193493608

journalism_nuzp

journalism_nuzp